

цията на „Родна мисъл“, радийки за прѣуспяването на творческото слово у насъ—при-влича вниманието на всички онѣзи, които биха желали да подпомогнатъ на Българския писателъ. Защото оставенъ, както е било до сега—той ще бжде сломяванъ отъ нуждигъ, отъ чуждението на онѣзи, които трѣбва да го дирятъ. А това ще го обезнадеждава, ще ломи творческия подемъ и мисълта ни ще слабѣе.

Въпросътъ се свежда: какво трѣбва да се стори за защита живота и творчеството на писателя отъ грубитъ нужди на живота и отъ апатията на обществото?

Едното и другото сж много важни за спокойното творчество на писателя. И двѣтъ сж еднакво гибелни за дѣлото на твореца. Мизерията убива физически, апатията ломи възторга.

Кой не помни знаменититъ стисове на дѣдо Петко Славейковъ:

—Не пѣй ми се и защо ли да пѣя!

Или напоенитъ съ тжга и огорчение стихове на народния поетъ, писани, когато се е борилъ съ апатията на знающитъ четмо българи.

„Горчивъ е живота. когато си самъ,

Когато свѣтътъ се отъ тебе чуждѣе“.

Тия стихове, напоени съ пессимизмъ и болка, не говорятъ ли най ясно за купнежа на поета-писателъ да бжде разбираванъ и да се вслушватъ въ негова

гласъ? Не изнасятъ ли трагизма въ душата на твореца, извиканъ, кога почувствува че нѣма кому да пѣе и да срѣщне вниманието на онѣзи, за които той пѣе?

А малцина ли намѣриха гроба, като поети и хора отъ физически гладъ у насъ?

За да не бждемъ свидѣтели на печалнитъ факти, за които е рѣчь и да бждемъ достойни съврѣменици на голѣмитъ си хора, чрѣзъ които нацията е живѣла и ще живѣй—налагани се да сторимъ нѣщо въ защита на писателя.

Наистина държавата не е била мащиха къмъ всички. Вазовъ и Михайловски, приживѣ получили народна пенсия. Ала кога страна това! Може би то стана тогава, когато едва ли бѣ нужно.

Тя, може би, ще се сѣти и за други, но и то ще бжде когато най малко е нужно.

А не бихме ли могли ние, читателитъ и почитателитъ на нашия писателъ да сторимъ нѣщо, съ което да облекчимъ нуждитъ му, да създаденъ условия за тиха и плодотворна работа?

Не би ли могло, да се създадатъ повсѣмѣстни комитети въ градове и паланки, които да организиратъ литературни вечери: Вазова, Михайловска, Страшимирова вечерь. Материала на една такава вечерь да бжде отъ работитъ на единъ писателъ за да може публиката да се запознае съ най характерното на писателя, а и да чуе отъ приготвената, за тази пи-